

כוחות באדם גשחר האנושות

פרוייקט 30% בתנ"ך

יהירות וצניעות

גאיה קובץ

יהירות זה מצב של ביטחון יתר, כשאת חושבת שאת עושה הכל הכי טוב, שלא משנה מה יהיה, הכל יסתדר, מצב של פזיזות ובלי מחשבה.

צניעות לעומת זאת זה מצב של לדעת מה את שווה ולא להתרברב בזה.

הסיפורים שבהם היסודות הנפשיים הללו באים לידי ביטוי הם מגדל בבל (בראשית י"א), שיר השירים (שיר השירים ג'), בריאת העולם השני (בראשית ב')

כוח היהירות בא לידי ביטוי ב**שיר השירים** בסיפור על שלמה המלך. מהסיפור נראה שהוא היה אדם מאוד יהיר. לשלמה היו המן נשים, וכל הכוח שהיה לו במעמד המלך עלה לראשו. הוא לא היה אדם צנוע כפי שהיה מצופה ממנו.

לשלמה הייתה מיטה עם עמודים עשויים מכסף, המצעים שלו עשויים מזהב וכל בנות ירושלים היו במיטה שלו: **"עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרכבו ארגמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים" (שיר השירים, ג', י')**. זה מבטא יהירות כי שלמה השתמש בכל הכוח שלו בשביל שיהיה לו יותר חפצים, כסף ונשים.

מילה מנחה שמופיעה בשיר השירים: **"שאהבה נפשי"** כדי להדגיש את הרעיון המרכזי-שהיא אוהבת אותו ממש ושזו אהבה שלה ורק שלה. מילה מנחה זו מדגישה את חולשתה של האישה, היא משתוקקת ונואשת אליו, חולשה זו עומדת בניגוד לגבר-מלך ומדגישה את מעמדו הרם ואת יהירותו. **על-משקבי, פלילות, בקשתי, את שאהבה נפשי; בקשתי, ולא מצאתיו. (שיר השירים ג', א')**

במגדל בבל כוחות היהירות באים לידי ביטוי דרך בניית המגדל. בני האדם ניסו להביע את חוזקתם ועוצמתם, ורצו להתקרב לאלוהים. **"ויאמרו הבה נבנה לנו עיר, ומגדל וראשו בשמים, ונעשה לנו, שם פן נפוצ על פני כל הארץ" (בראשית, י"א, ד')** לדעתנו, הפסוק מביע שהניסיון להתקרב לאלוהים מבטא יהירות, כי בני האדם לא ברמה שלו והם נחותים ממנו. אלוהים לא אהב את המצב, שהעם לא צריך אותו יותר, לכן הוא העניש אותם בכך שבלבל את שפתם, יצר להם הרבה שפות ופיזר אותם בכל הארץ.

המבנה המקביל המופיע בפרק מדגיש את עקרון הצניעות והיהירות: אלוהים מעניש את בני האדם ביחס לחטא שחטאו, העם מדבר באותה השפה לכן אלוהים מבלבל את השפות. **"ויאמר יהוה הן עם אחד ושפה אחת לכולם, וזה החילם לעשות ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות" (בראשית יא ו')**

העם מאוחד במקום אחד, לכן אלוהים מפזר אותם בכל הארץ. **"הבה נרדה ונבלה שם, שפתם אשר לא ישמעו, איש שפת רעהו, ויפץ יהוה אותם משם, על פני כל הארץ ויחדלו לבנות העיר" (בראשית, פרק י"א, ז-ח)** ניתן לראות פה את כוח היהירות במעשי בני האדם השואפים למעלה וחוטאים, ואת הרצון של אלוהים להפוך אותם לצנועים.

כמסופר לנו בבראשית ב', ה' פועל בצורה שגויה וטועה, **"ויקרא האדם שמות, לכל-הבהמה ולעוף השמים, ולכל חית השדה; ולאדם, לא-מצא עזר כנגדו" (בראשית, ב', כ')**. וה' חשב שסיים לברוא הכל, אבל לאחר שראה את בדידותו של האדם, הבין שצריך לחזור למעשה הבריאה ולתקן. אלוהים, שטעה ומכיר בטעות שלו, מצטייר כהרבה יותר צנוע מסיפור הבריאה הראשון.

גם האדם בסיפור הבריאה השני נברא צנוע יותר מאשר האדם בסיפור הבריאה הראשון. ה' הרבה יותר גדול וחזק מהאדם, האדם לא נוצר מצלם ה', כפי שמשופר בסיפור הבריאה הראשון, אלא מהעפר. ו"יִיָצֵר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם, עֹפֶר מִן-הָאֲדָמָה, וַיִּפַּח בְּאָפָיו, נְשָׁמַת חַיִּים; וַיְהִי הָאָדָם, לְנֶפֶשׁ חַיָּה." (בראשית, ב', ז'). ה' הופך את האדם ליצירה צנועה, לעומת האדם שנברא בסיפור הבריאה הראשון "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם..". לא כל העולם נוצר למען האדם, האדם הוא חלק מתהליך הבריאה של אלוהים, אשר ציווה עליו לשמור על העולם שיצר בניגוד לסיפור הבריאה הראשון, שם תפקיד האדם הוא לשלוט בבעלי החיים ולא לשמור על יצירת האל. וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים, אֶת-הָאָדָם; וַיִּנְחֵהוּ בְּגֶן-עֵדֶן, לְעִבְדָּהּ וּלְשָׁמְרָהּ. (בראשית ב', ט"ו)

אני אדם די יהיר. אני יהירה רוב הזמן. בבית עם המשפחה אני פזיזה ועפה על עצמי. בלימודים תמיד אני חושבת שאני הכי טובה, ושאני לא צריכה להשקיע יותר מידי כדי להצליח. זה נכון, אני באמת חכמה ולא צריכה עבודה קשה כדי להצליח ולהגיע להישגים גבוהים. אבל, אם רק אשקיע קצת, אגיע להישגים גבוהים אפילו יותר. אני חווה המון תגובות מאנשים אחרים כלפי היהירות שלי, חלק התגובות טובות, יש אנשים שלוקחים ממני השראה בגלל הביטחון שלי והאהבה וההערכה העצמית שלי. חלק מהתגובות פחות טובות. אנשים תמיד אומרים לי אני חיה על עץ גבוה, כי אני מצהירה על עצמי שאני טובה בהכל. כמו שאומרים: "עפה על עצמי". יש לי ביטחון עצמי מאוד גבוה, אני אוהבת להחמיא לעצמי. אני מעריכה את עצמי מאוד.

לקח לי המון זמן להגיע למצב של לאהוב ולהעריך את עצמי, פעם לא אהבתי בעצמי כמעט כלום ועברתי תהליך שבו כשאני מסתכלת במראה, אני באמת אוהבת את מה שאני רואה. אני כיום במצב שאני יודעת מה היתרונות ומה החסרונות שלי ומשתפרת, מצב שבו אני מסוגלת להחמיא לעצמי בציבור.

תמיד יהיו את האנשים שינסו להוריד את הביטחון העצמי שלי, כי הם מרגישים שבהתנהגות הבטוחה שלי, אני מורידה מערכם, שהם שווים פחות. אני לא מנסה להוריד לאף אחד את הביטחון.

יחד עם כוח היהירות, שאני מרגישה שפועל אצלי בצורה חזקה, יש בי גם צניעות, אני יודעת במה אני טובה ובמה לא, אני מודעת לחסרונות וליתרונות שלי ומשפרת את מה שפחות טוב ולא מתרברבת בדברים שפחות כדי להרגיש יותר טוב. לרוב אני חושבת שאני צריכה להחמיא לעצמי כי מגיע לי, עבדתי קשה כדי להגיע לאיפה שאני היום, למצב בו אני אוהבת ומעריכה את עצמי ופתוחה לתת אהבה לאחרים. מה שאני לא טובה בו- אני מנסה לשפר אותו. אני מבינה שאני פחות טובה בלשבת ולכתוב עבודות. קשה לי כשאני כבר מאוד עצבנית לרסן את עצמי ולא להתפרץ.

כל הזמן אומרים לי שאני נרקסיסטית. אבל נרקסיזם זה לשים את עצמך לפני אחרים, ואני אשים אחרים לפני. אני אלטרואיסטית. קרה לי כמה פעמים שהקרבתי את עצמי. פעם היה קשה לי לאהוב את עצמי כי אני אלטרואיסטית. אבל היום, בנוגע לאהבה והערכה עצמית- אני תמיד אעדיף את הצרכים שלי, אבל לעולם לא אשיג את המטרות שלי על ידי לדרוך על אנשים אחרים, אני אחשוב על עצמי ואחפש דרך שבה אני אשיג את המטרות והרצונות שלי בלי לפגוע באף אדם מסביבי.

אני מרגישה שיש דמיון ביני ובין הסיפור על שלמה המלך משיר השירים ג'. בשיר השירים מתואר המלך שלמה, שהכוח שלו עיוור אותו והוא השתמש בכוח לרעה. הוא ניצל את המעמד שלו כדי להשיג כסף ונשים. מהמסופר עליו בפרק זה אני מפרשת ששלמה היה אדם מאד יהיר, ההבדל בינינו הוא שאני לא מנצלת את היכולת שלי להחמיא לעצמי ולאהוב את עצמי כדי להוריד מערכם של אחרים ולהיות טובה יותר מהם, אני משתמשת ביהירות שלי כדי להגיע למקומות גבוהים יותר עם ההרגשה שלי אבל לעולם לא דרך לדרוך על אחרים.

הפוסטר שהכנתי הוא פוסטר הזמנה, זו הזמנה לקרב.

הקרב מתנהל בין יהירות לצניעות, מכיוון שהן נוגדות אחת את השניה בשני סיפורי הבריאה.

הכותרת היא "הקרב האחרון" כי הן נלחמות אחת בשניה המון זמן וזהו הקרב האחרון.

המילה יהירות היא בעיצוב חלול, מכיוון שאני מרגישה שיהירות היא חסרת טעם, היא ריקה מתוכן. המילה צניעות היא בעיצוב צבעוני, להבדיל מהיהירות, לצניעות יש המון תוכן ומטרה, וצניעות זהו דבר טוב.

המיקום שבחרתי לקיים את התחרות הוא בגן עדן בגלל העובדה שהכל התחיל שם. כאשר ה' ברא את העולם, אדם וחווה אכלו מעץ הדעת וקיבלו את הדעת ואת הרגשות והיכולות לחשוב ולהבין דברים, באותו הרגע קיבלו גם את היהירות והצניעות, אז היכן שזה התחיל, שם זה יסתיים.